

Morðroynd ella hvussu?

Álvarsligt ljóðar tað í øllum førum — hálvavegna kveldur við hálsturriklæðnum og síðan minnst kiladán fullan av kava. Hesi tíðindi lesa vit í Oyggjatiðindum og Dimmalætting nú um dagarnar.

Einki av hesum varð gjørt av óvart, men við vilja, skilst. At hin so óvart álopi ikki kvaldist, er neyvan álpsmanninum fyrri at takka, men teimum, sum komu til hjálpar.

Eftir øllum at døma, so hevði hin álopi heldur ikki á nakran hátt gjørt seg inn á álpsmannin, men bert fyrri friðar sakir biðið hann komið út undir veggina at práta við seg, heldur enn at elva til «politiskan» ófrið í dansihølunum.

At hetta fær fylgjur fyrri álpsmannin er væntandi, áðrenn hann fær gjørt meira um seg. Tí at tað er kvæmt, vita vit øll — hvør minnst ikki jugend-patruljurnar hjá H itler

ella brúnskjúrtunarnar hjá Mussolini?

At siga, at hetta var dáraverk, framt av vanligar harðligum og sunnum fólkafloksungdómi — og so einki meira, ber ikki til. Hesin personur var jú formaður Ungdómsfelag Fólkaflaksins í Norðoyggjum og eingin hevur dult fyrri, at álopið varð framt av politiskum ávum, altoi í goða gamla fascistiska fólkaflaksvitloysinum.

Okkum, ið dámar at liva og virka í frið og semju við medmenniskju okkara í hesum samfelagnum — eisini saman við politisku mótstøðumonnum okkara, kemur hetta illa við.

Tí Fólkaflakskururin við Jógvana Sundstein á odda plagar ferð eftir ferð at vísja okkum um, at hatta er bert hasin ella hasin, ikki flakskururin sum so og so víðari.... tá ólíkindi floksins ella blaðsins hava verið fúlast.

Men hvat siggja vit —

jú meira fyrigevandi og al-faðirligt floksformaðurin ber í bótufilaka fyrri persónligu skarnsgerðir flokslimanna, tess fleiri og álvarsligari gerast tær. Av sonnum flokkur, ið ikki eigur heimarætt í okkara upplýsta samfelag, men sum kanska so dánt kundi sloppið upp í part í Suðrafríka.

Gomlu garduna í Fólkaflakkinum hava vit lært at vara okkum fyrri og Gud havi lov fyrri tað, men syndarlígar er, at frálika upplýsingin, sum tey yngru hava fingið lut í við goðum skulum, útvarpi og sjónvarpi, als ikki sýnast at rína við hetta slagði.

Orsøkina kenna vit — nevnliga, at henda muran ikki verður bast við upplýsing aleina og, tianverri kanska, aftra vit okkum við at gera hana kalla við hennara egnu vápnnum, jú teimum illgerðum Fólkaflaksins, sum «peni» formaðurin í tíð og ótíð hevur úr at gera við at

«burturforklára» sum ótanganlótir hjá hesum ella hasum fólkaflakspampara og sum als ikki verandi floksins politikkur.

Gud viti, hvørji umbering fólkaflaksformaðurin man fara at koma við sum verju fyrri ideologiska álop Fólkaflaksins á friðarlaga klaksvikingin, sum einki annað hevði gjørt til sakar, enn av óvart at vera undir taki við komandi ættarliði Fólkaflaksins í Klaksvík eina litla løtu.

Tað skerst ikki burtur, at álopið var politiskt, framt av umboðsvalda formanni Viljans í Norðoyggjum, av einum teirra, ið hesin harðræðisflokkur ivaleyst hevur havt størstu politisku vónir um — jú sum við øðrum Vilja-formanni Fólkaflaksins.

Ræddi

Koyrilærari um ferðsluóhapp:

Veruleikin verður altíð pakkaður inn

Herfyrri skrivaði Turid Debes Hentze grein í Sosialinum um ferðsluvánlukkur og koyring. Hennara niðurstøða var, at fjelmiðlarnir alt ov sjáldan skriva um veruligu orsøkina til ferðsluvánlukkurnar.

— Vit balla veruligu orsøkina inn í eina rúgvu av uttanumtosi. Veruleikin er tann, at óansni og ov nógv ferð er orsøkin til flestu ferðsluvánlukkur, skrivaði Turid D. Hentze.

Jóannes Hammer, koyrilærari í Suðuroynni, hevur sett seg í samband við blaðið og vil fegin takka Turid fyrri ta framúr goðu grein, sum hann málbar seg.

Hann fegnast um, at tað endiliga er ein, sum torir at siga veruleikan sum hann er.

Jóannes Hammer: — Ferðin hevur allar dagar verið ein trupulleiki — ikki tað at kunna koyra skjótt men at kunna koyra við umhugsni og laga ferðina eftir umstøðunum. Tað eru tær mongu ferðsluvánlukkurnar eitt gott prógv um. Hvussu oftani lesa vit ikki í blaðunum, at bilferarin misti harrademið í hálkuni. Vit gloyma at spyrja hvi og hvør orsøkin var.

Jóannes Hammer vil annars vegna Suðuroyar Teori- og Koyriskúla ynskja øllum viðskiftafólki, samstarvsfelagum og Bileftirlitinum eitt gott nýggjár og tækk fyrri tað farna við ynski um eitt betri ferðsluár.

Ein vøttur

Vit, sum hava staðið sum áskoðarar til ultra-höggeringina av Fólkaflakkinum, hava innast inni havt ta litlu vón, at «órligir og skynsamir menn» sum til dømis Jógvana Sundstein fóru at steða Óla Breckmann — um ikki fyrri Føroya sakir so fyrri floksins. Henda vón má nú sigast at hava verið fáfongd. Eg hugsi her ikki bara um tað, at Óli hevur fingið Fólkaflakkin at svikja túsundáragamlan ferðsluvánlukkunum, at vit skulu halda okkum uttan fyrri kríggj og ófrið.

Hetta stig er nógv ringt, og tess fylgjur: møgulig føroysk hertænasta, amerikansk herstöðir í Føroyum við allari teirri siðspillu og neyð, sum vit siggja aðrastaðni, hesar fylgjur kunnu gerast seinasta kapitlið í øllum ferðsluvánlukkunum. Eg hugsi eisini um, hvat tað sigur um Fólkaflakkin, at hann letur seg draga eftir halanum av einum politiskum figuri sum Óla Breckmann. Øll hava sína fortið — meir og minni.

Fólkaflakskururin hevur í vissan mun eina døkka fortið. Fleiri av teimum nazistum, sum vóru í Føroyum undir kríggnum, vóru í Fólkaflakkinum. Og tað var ikki bara eina ferð, at fólkaflaksreiðarar koyrdu fiskimenn í land, tí teir vóru undir illgruna fyrri at halda seg til annan flokk enn Fólkaflakkin. Í 1950-unum — eftir fólkaflaksbankagøluna, gjørdist

flokkurin sáttligari, var nú «miðleingjuflokkur» og fór aftur at leggja dent á føroyskt sjálvbjargni og mótstøðu móti útlendskum valdi og hervaldi í Føroyum. Skaldið Hákon Djurhuus, fyrrverandi sosialdemokrat, gjørdist leiðari floksins, og undir hansara leiðslu vann flokkurin sær virðing sum reilíggur borgarligur flokkur, sum tosað kundi við um til dømis sjálfstýrismál.

Men síðani 1974 hevur ein innantómur og eirindaleysur maður stýrt Fólkaflakkinum. Við einum fullkomiliga ósemiligum og ómenniskjansligum atburði og hevur Óli Breckmann trýst og skumpað og manøvrerað Fólkaflakkin út til høgna, út hagar sum nógvir pengar eru, nógv kúgan og nógv diktatur, men — og tað skal Jógvana Sundstein fáa at vita í hesi løtu — har eru ikki nógvir atkvøður. So mikið av upplýsing er til um okkara leiðir.

Tað, sum Fólkaflakskururin er við til at leggja rygg til, er t.d. hetta: at heingja fólk út og offra medmenniskjur í svínskastu blaðskrivning, sum nakrantíð er sæð í Føroyum, at driva mannahatur og rasismu móti negarum og arabarum og russarum og øðrum, at útnýtta kristindómin, í einum skitnum politiskum spæli og nú til seinast: at vit

45.000 føroyingar skulu fara upp í tann vitleysa kríggisdansin, sum øll onnur royna at trilva seg burtur úr. Spyr í Svøríki, Finnlandi, Eysturriki, Schweiz ella Írlandi um tey ætla sær upp í nakra hernaðarsamgongu.

Hetta seinasta stigið: at Fólkaflakskururin nú er ein flokkur, sum umboðar útlendskt hervald, verður dropin, sum fær bikarið at flóta yvir. Í Sosialinum hevur Jóannes Dalsgaard kunngjørt, at Fólkaflakskururin eftir hansara tykki eigur at haldast uttan fyrri politiska ávirkan herfyrri. Vit eru mong, sum hava

lovað hvørjum øðrum mangt slíkt. Jógvana Sundstein skal vita, at tað herfyrri verður ein djúp og breið gjógv millum føroyingar og Fólkaflakkin, millum teirra, sum vilja hava frið og demokrati og mannavirðing, og so teirra, sum vilja hava herald og mannahatur og sum fegnast um, at demokratið í Chile «fekk sparkið» (Dagbl.).

Hesari leið Fólkaflaksins kundi Jógvana Sundstein havt steðgað. Hann gjørdi tað ikki. Av einum

diktaturvini læt hann seg syfta sum ein vøtt.

Pax

